

Ordføreren (Borgbjerg): Det var disse to Tendenser, der mødtes her ved Paaskekrisens Udbrud, og denne sidste Tendens, jeg omtalte, Flensborg-Bevægelsen — hvad man nu skal kalde den — har ogsaa gjort sig gældende i de allersidste Dage. Ja, det har set ud til, at af Hensyn til dette Spørgsmaal skulde i sidste Øjeblik paa ny Valglovsforslaget være truet med et uventet Fald. Ogsaa de sidste Dage, vi har gennemlevet, har været kritiske Dage, hvor man, skønt tre Partier stod enige om at fremme Valgloven, fra Time til Time, fra Kvarter til Kvarter, ikke rigtig vidste, hvordan det gik med Lovforslaget. Bulletinerne fra de meget bevægede Partimøder her paa 2den Sal lød snart paa det ene, snart paa det andet. Snart saas Valglovens Venner i dette Parti stærkt optimistiske, snart dybt nedtrykte, i evigt svingende Sindsstemning: „himmelhoch jauchzend, zum Tode betrübt“, i svingende Sindsstemninger, fra en livsalig Glæde over Tilværelsen til den dybeste Nedtrykthed. Vi vidste ikke, om vi var købte eller solgte. Ja, vi Socialdemokrater skulde under alle Omstændigheder nok have klaret os, men mange Venstremænd gik omkring i en uhyggelig Følelse af at være solgte, men med Haab om, at der maaske, naar de intrigerede tilstrækkeligt, blev en lille Mulighed for, at det ikke gik saa galt.

Saaledes var Stillingen i disse Dage. Under disse Forhandlinger har man ogsaa blandet det sønderjydske Spørgsmaal ind. Man stillede i Forgaars Krav om, at der skulde tilvejebringes en Udsættelse, der skulde indvirke for at skabe Sikkerhed for en Udsættelse af den internationale Kommissions Indstilling, før man vilde fremme Valglovsforslaget. Højst besynderligt, man blandede et ganske uvedkommende Moment ind i denne Sags Behandling. Men man har derved fra det konservative Folkepartis Side sagt, at denne Valgkamp altsaa skal dreje sig om det sønderjydske Spørgsmaal. Det siger ogsaa hele dets Presse. Jeg maa da bede ærede ansvarlige Tillidsmænd for det konservative Folkeparti om at benytte den Lejlighed, der er her i Salen i Dag — efter al menneskelig Beregning den eneste, der vil blive inden Valget — til at klargøre for os og Vælgerne deres Standpunkt i denne Sag. Det trænges der til i højeste Grad. Jeg vil bede Venstrepartiets ansvarlige Tillidsmænd gøre det samme. Skal vi virkelig have Valg paa det sønderjydske Spørgsmaal — og det siger hele Højres

og Venstres Presse — maa vi have at vide, hvad de ærede Partiers Program i denne Sag er, have det klart og rent formuleret.

Hidtil har vi nemlig vidst, at den hele danske Rigsdag stod enig, stod enig om Resolutionen af 23. Oktober 1918, stod enig i en enstemmig Vedtagelse forleden Dag om, at den med fuld Tillid lagde Sagens Afgørelse i den internationale Kommissions Haand. Det har vi hidtil ment. Nu faar vi at vide, at vi skal have Valg paa det Spørgsmaal. Jeg forstaar det ikke. Jeg udbeder mig i saa Henseende en Forklaring. Jeg udbeder Vælgerne en Forklaring af, hvilken Indflydelse det danske Valgs Udfald kan have paa den internationale Kommissions og Fredskonferencens Afgørelse. Det vil jeg gerne have klar Besked om. Jeg forstaar ikke, hvilken Indflydelse dette Valgs Udfald kan have, saa meget mindre som det synes temmelig givet, at Afgørelsen er truffet, at den internationale Kommission i Virkeligheden er enig om en Afgørelse, der følger Fredstraktaten og respekterer Folkens Selvbestemmelsesret og drager Danmarks nye Sydgrænse med enkelte smaa Berigtigelser ved Grænsen mellem 1ste og 2den Zone. Det tyder alle foreliggende Efterretninger paa.

Saa er man ganske vist i de sidste Dage ligesom vejet lidt bort og har rejst noget nyt, der hedder Garantier for de Danske i 2den Zone. Jeg vil ogsaa gerne bede om Klarhed derom. Vi og Vælgerne maa have Ret til af Højres og Venstres ansvarlige Ledere her i Salen at faa klar Besked om, hvad de Herrer mener. Hvad mener de med disse garantimæssige Krav? Jeg har hørt af en Professor fra det konservative Folkeparti — ja, han er ikke længer Medlem af Partiet — det ærede Medlem fra Aalborg (Birck) — og jeg har hørt personligt af en æret Venstreleder i dette Ting — jeg har hørt det med mine egne Øren, og de opfattede klart nok —, at de ikke kunde ønske en saadan traktatmæssig Forpligtelse; thi den vilde blot medføre, at der fra anden Side blev stillet Krav om tilsvarende Garantier. Dette vilde medføre en evig, utaalelig Indblanding fra en stor Nabostats Side i det lille Danmarks indre Forhold, og mod en saadan Ordning har vi i alle Aarene efter 1864 kæmpet, ikke mindst Venstre og Venstres Ledere. Det vil jeg gerne have gentaget her eller noget andet sagt.

Jeg vil gerne have, og Vælgerne har Krav paa at faa klar Besked om, hvad de